

азъ бѣхъ победенъ отъ японцитѣ. Сега вече всичко е свършено. Нѣмаше какво да правя вече, и азъ се запжихъ къмъ магазина на братя Токунава. Тѣ ме посрещнаха много „любезно“, но нито единъ отъ тѣхъ не ми подаде ржка. Следъ обичайнитѣ любезности, по-малкиятъ отъ братята ме запита, дали не желая да продамъ магазина си за двойна цена

Японско старче

отъ оная, която тѣ по-рано сж ми предлагали. Въ продължение на половина часъ всичко, което бѣ мое, трѣбваше да го предамъ на тѣхъ. Тѣ откупиха всичко...

И сега, както виждашъ, драги приятелю, азъ съмъ тукъ, безъ никаква работа. Едничката ми грижа е моя малкъ Пителъ. Той е вече на 13 години. Следъ нѣколко години той ще свърши колониалното училище.

— Но защо го учишъ въ това училище — запитахъ азъ — да нѣмашъ намѣрение да го изпращашъ въ колониитѣ?

— Разбира се — отговори стариятъ Пителъ — той трѣбва да довърши дѣлото на баща си. Азъ се отказахъ да се боря съ японцитѣ, защото ме бѣ страхъ да не остане моя малкъ Пителъ безъ подкрепа въ живота, но когато порасте, тогава заедно ще се боримъ.

Ние дълго още разговаряхме за миналото и за бъдещето. Раздѣлихъ се съ стария приятелъ съ голѣма мжка въ душата си, но и съ пожелание, неговото благородство и търпение единъ день да нанесатъ победа на жестокитѣ нрави и на дивашката лакомия, която не може да се бори съ честностъ и не цени благородството.